

El nen sense nom

El Marc té set anys, la cara pigada i moltes ganes de jugar. Viu en un poble molt petit, on tothom es coneix pel seu nom. El carrer on viu, és molt a prop de l'escola, però avui és dissabte i no hi ha d'anar.

La nit dona pas al dia, ja ha sortit el sol. Els seus raigs es colen per les esclotxes de la persiana de la cambra del Marc per dir-li que es desperti, que ja ha dormit prou. D'un salt surt del llit, es renta la cara i es vesteix.

De la cuina, li arriba la flaire del pa acabat de torrar. El Francesc i la Maria, els seus pares, l'esperen per esmorzar plegats.

—Bon dia pare, bon dia mare!

Els pares li responen amb la mateixa alegria:

—Bon dia Marc!

Després de compartir un bon esmorzar, demana permís per anar a jugar a la plaça del poble i, content com un gínjol, surt al carrer per anar a buscar la seva amiga de l'escola, l'Anna, que viu dues cases més avall.

El Marc s'ha de posar de puntetes per arribar a tocar el timbre. En un tres i no res, la Carme, la mare de l'Anna, obre la porta i la nena, des del darrere, saluda amb un gran badall, tot just s'acaba de despertar.

Els dos amics estan molt contents de pensar que avui, com que és dissabte, podran jugar plegats tot el matí, fins l'hora de dinar. S'acomiaden de la Carme i surten corrents carrer enllà. No paren fins que no arriben a la plaça del poble.

Així que es planten a la plaça veuen que, assegut en un dels gronxadors, hi ha un nen que no coneixen i que fa cara d'estar una mica trist. Aleshores, decideixen anar-hi a parlar.

—Hola! Qui ets tu? Com et dius?—L'interroga l'Anna.

El nen fa un salt del gronxador, no s'havia adonat que l'estaven observant.

—Com et dius?—Insisteix el Marc.

—Jo no em dic, jo no tinc nom.—Els diu, amb aire desconsolat.

—Com que no tens nom?—Li responen, molt sorpresos, l'Anna i el Marc.

En veure que insisteixen en això del nom, el nen del gronxador es posa encara més trist i els diu:

—Doncs no, no en tinc pas jo de nom. I vosaltres, que en teniu?

—Oi tant, jo sóc l'Anna i ell és el meu amic, el Marc. Tots els nens tenim un nom!

El nen del gronxador es queda bocabadat amb aquells noms que li semblen tan bonics.

—Vols ser el nostre amic?—Li pregunta el Marc.

—M'agradaria molt.—Respon el nen sense nom.

—Però, per ser el nostre amic,—els interromp l'Anna—bé has de tenir un nom, sinó, com et podem cridar per anar a jugar? I com els explicarem qui ets als nostres companys i companyes de l'escola?

—Doncs no ho sé! Però el que sí sé, és que jo no tinc nom.

—Potser l'has perdut.— Se li acut al Marc.

El nen sense nom, no sap què dir ni què pensar.

—I, com es perd un nom?

En aquell moment, cap dels tres nens no s'explicava com es podia perdre un nom, és per això que van decidir asseure's al banc de la plaça a pensar.

—Ja està!—L'Anna ha tingut una idea.—Anirem preguntant a tothom del poble si saben com et dius.

El Marc i el nen sense nom es posen a aplaudir, perquè la idea de l'Anna els sembla genial.

—Ja veuràs com el trobarem, el teu nom!

L'anima el Marc, passant-li el braç per l'esquena, per fer-li una moixaina.

Comencen per la fleca del poble. Així que veuen el forner, hi van corrents a preguntar-li:

—Bon dia Pere, no sabràs pas quin nom té aquest nen?

El forner se'l mira de dalt a baix.

—Doncs no, Marc, ho sento, no ho sé pas!

Encara no es desanimen, tot just és el primer lloc on han preguntat, i continuen carrer enllà.

—Ho veieu! Ja us ho deia jo que no en tenia de nom!

—De ben segur que te'l trobarem!—Sentencia l'Anna.

Després del Pere, el forner, pregunten a la Núria, la noia de la botiga de llaminadures i, res, tampoc no sap com es diu. Segueixen recorrent el poble i pel camí es troben el Felip, un veí:

—Hola Felip, bon dia! Que potser coneixes aquest amic nostre i saps com es diu?

—Ho sento canalla, no ho sé pas!

El nen sense nom està perdent les esperances que, algun dia, els seus nous amics, el Marc i l'Anna, el puguin cridar pel seu nom. No pot entendre que tothom en aquell poble en tingui un, menys ell.

—Au, vinga!—El vol animar l'Anna—Entre tots tres ho aconseguirem.

Segueixen preguntant a tothom, a la Maria, que té una parada de verdures. A l'Antoni, el professor de l'escola, que ho sap tot. Fins i tot ho pregunten a l'alcalde del poble, el Ricard, i res, ningú no els sap dir quin és el nom d'aquell nen que acaben de conèixer.

Ja comencen a perdre les esperances. Potser mai no sabran el nom del seu nou amic.

El nen sense nom, amb llàgrimes als ulls, comença a córrer en direcció a la sortida del poble, on, en una casa molt petita, feta de pedra, fusta i molts colors, hi viu

la dona més vella de la contrada, la senyora Filomena, que com que té molts anys, també és la més sàvia.

En la seva fugida s'ensopega amb aquella dona tan velleta, la Filomena, i quasi que cauen tots dos per terra.

—Vatua l'olla Narcís, vigila per on vas! De ben poc

que no em tires d'aquí en enllà!

La Filomena, tot i que els tres nens no se n'han adonat, fa estona que els està escoltant i ha trobat la solució per fer feliç el nen sense nom i, de retruc, els seus nous amics.

Al Marc i a l'Anna els ha canviat la cara.

—Has sentit Anna?

—Sí, sí Marc, li ha dit Narcís!

El nen, que ara ja té nom, ni se n'adona. Només està preocupat de no haver fet mal a aquella dona tan velleta.

—Disculpi senyora! No la volia pas atropellar.

—No et disculpis Narcís, la propera vegada que vagis pels camins corrents d'aquesta manera, mira per on vas o prendràs mal!

—Ei tu!—Li diu el Marc, tot etzibant-li una petita empenta.

—Jo?—Exclama el Narcís, el nen que ja té nom.

—Sí, tu. Que no has sentit que la senyora Filomena t'ha cridat pel teu nom?—

Diu l'Anna, amb un somriure d'orella a orella.

—Què dius tu ara?

—Que sí, mira que n'ets de burro, t'ha dit Narcís!

—Narcís? Em dic Narcís?

La senyora Filomena, que vol fer veure que no entén res de res, els replica:

—Què potser esteu lirons? Què hi ha d'especial que l'hagi cridat pel seu nom?

Llavors, l'Anna i el Marc li expliquen que han conegut el Narcís aquell mateix matí, però que ell no sabia quin era el seu nom, que ni tan sols sabia que en tenia un.

—Tots els nens tenen dret a tenir un nom, només faltaria! I el teu, marrec, és Narcís.—Els diu, contenta de veure que la seva petita trampa els ha fet tan feliços.

El Marc, l'Anna i el Narcís, qui ara ja té nom, estan eufòrics i amb ganes de saltar i ballar.

Com podia ser que un detall tan senzill com tenir nom els hagués portat de corcoll quasi tot el matí. Però estan contents per haver ajudat el seu nou amic a trobar el seu, i el Narcís, per haver-lo trobat, ja que no sabia que en tenia un.

Ara ja el podran cridar per anar a jugar. El podran saludar quan se'l trobin pel carrer i, fins i tot, podran explicar a tots els nens i nenes de l'escola que han conegut el Narcís.

Com molt bé els havia dit la senyora Filomena, tots els nens del món tenen dret a tenir un nom, i aquella dona tan vella i tan sàvia n'hi va voler regalar un: Narcís.

Monica Escuer Ros